

ANATOMICA: You must sit downe, sayes Love, and taste my meat

Soloutställning på Candyland i Stockholm, 2025.

Golvet i Candylands gallerirum täcktes av PVC-duk och lysrören täcktes med röd film. I utställningen fanns måleri, teckning och en rörlig och ljudande mekanisk skulptur av madrass, spännremmar, metall, vatten, slang, pump, pvc-duk. Sittpuffar av madrass och PVC-duk samt en publikation. Publiken bjöds att sätta sig och läsa ur publikationen. Vid några tillfällen under utställningens gång läste jag och andra kvinnor högt ur publikationen så att orden ljöd i samklang med maskinen.

Utställningstext:

När jag först mötte Ida presenterade hon *Autonomi I*, en stor träkonstruktion som påminde om ett tortyrredskap från medeltiden, som kunde aktiveras och bli en dissonant orkester. Verket krävde att betraktaren engagerade hela sin kropp, genom att vrida, trycka och inta rollen som ett medgörligt offer för den outgrundliga plågan. Skapandeprocessen innebar dagar och nätter av hennes egen kropp i arbete – svetsande, bärande och lagande – tills maskinerna fick eget liv. Deras melodier fyller rummet de bebor med fruktan, ångestfylld längtan eller det vassa ljudet av genomträngande blad. De är ”gory”, monstruösa och obekväma. De berättar om våld: det våld våra kroppar bär och det våld som finns i världen, som vi hellre blundar för. De erbjuder en plats att omfamna det våld du själv burit och tid att verkligen känna det.

Jag har känt Ida i två år och några dagar. Först som curator, och väldigt snart som vän. Under månaderna, mitt i diskussionerna om Simone Weil, våldets hala estetik eller omsorgens tvetydiga poesi, växte en annan diskussion fram – om smärta, om förrädiska kroppar och den ändlösa jakten på läkning. Listan över smärta och våld som följer med att leva med en kropp eller hormonbalans präglad av feminitet är lång. Den riskerar inte bara vår integritet som levande varelser utan lägger också press på vår mentala stabilitet. Det är huvudvärk som förmörkar minnen, huggande smärtor som gör andra alltför verkliga. Det är organ som utvecklar ett eget liv inom oss. Det är stamceller, de livgivande, livräddande, som väljer sina egna öden och växer på önskade platser, som vildsint ger sig till känna.

Under den senaste månaden har Idas maskiner också börjat läka – blivit mer självförlåtande, mjukare, vänligare. De badar och leker med vatten, låter det krusa sig över deras mekanismer. De välkomnar dig in i sin smärta och visar sorgen som följer med tomma dagar i väntan på lindring. De kanske visar hur de försökt sluta fred med de rebelliska organen och sårbarheten som gömmer sig i dem alla. På natten viskar de dikter och mantran från de kvinnor som bar våldet före dem, längs andra vägar.

Julie Robiolle, curator.

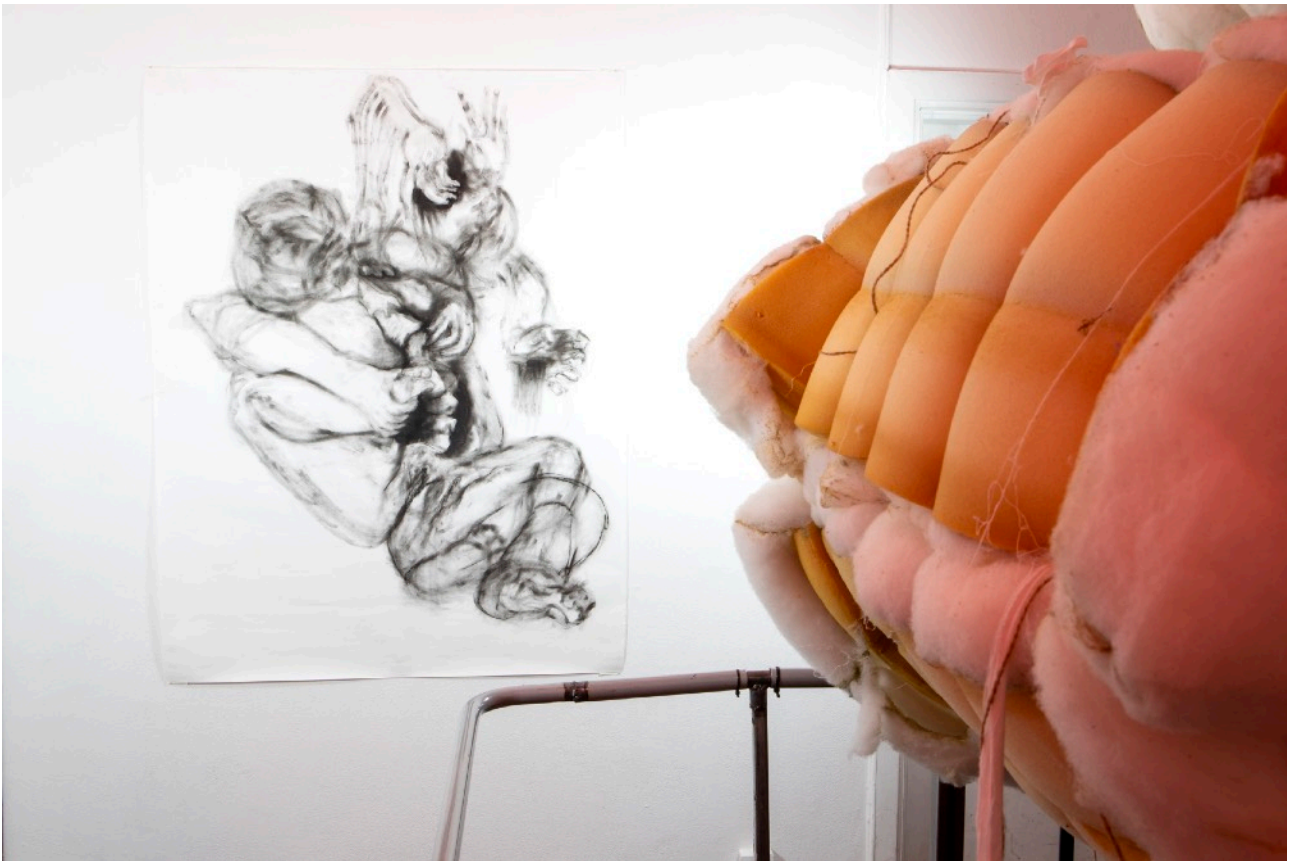
Videodokumentation av rörligt verk:

<https://player.vimeo.com/video/1056584435?>

ANATOMICAL, 2024. Kol på papper. 49 x 65 cm,

Detalj av skulptur och på vägg teckningen ANATOMICA II 2022, kol på papper. 141 x 109 cm.

Publikation av min smärtdagbok tryckt på arkitektpapper i ett hölje av madrass, textil och broderi. 2024

Länk till text i publikation:

https://idaidaida.com/onewebmedia/Idaidaida_texthafte_print_a3_2.pdf

Performance / läsning ur smärtdagboken

Vid några tillfällen under utställningens gång läste jag och andra kvinnor högt ur publikationen så att orden ljud i samklang med maskinen.